

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Плевен, 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ

при участието на секретаря АЛЕКСАНДЪР Г. П.
като разгледа докладваното от КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ Въззивно гражданско дело № 20224400500072 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и следващите от ГПК.

С Решение № 14/10.01.2022 г., постановено по гр. дело № 5568/2021 г. по описа на Плевенски районен съд, съдът е признал за установено по отношение на ответника И.П. П. от гр. Плевен, ЕГН *****, че същият дължи на ищеца „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. „***“ №***, представлявано от Ц.Х.Л., сумата от общо 3 677, 99 лв., от която 2 191, 91 лв. представляващи обезщетение по чл. 220 ал. 1 от КТ в размер на три брутни работни заплати за периода от 06. 11. 2019 год. до 05. 02. 2020 год. и 1 486, 08 лв. представляващи обезщетение /неустойка/ съгласно чл. 7 от договор за специализация, повишаване на квалификацията и преквалификация с дата 13. 10. 2014 год., ведно със законната лихва, считано от 28. 06. 2021 год. до окончателното изплащане на вземането.

Отхвърлил е като неоснователно направеното от ответника И.П. П. от гр. Плевен възражение за прихващане със сумата от 618, 49 лв., представляваща неизплатени трудови възнаграждения за м. октомври и м. ноември 2019 год. и мораторни лихви върху тях.

Осъдил е И.П. П. от гр. Плевен, ЕГН *****, да заплати на „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. „***“ №***, представлявано от Ц.Х.Л., сумата от 85,93 лв., представляваща деловодни разноси в заповедното производство, и сумата от 995,93 лв., представляваща деловодни разноси в исковото производство.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от И.П. П. чрез пълномощника му – адв. С.М. от Адвокатска колегия – гр. Плевен, в която се изразява становище, че първоинстанционното решение е незаконосъобразно и необосновано за сумата над 318,31 лв., представляваща обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ до присъдените 3677,99 лв..

На първо място, въззивникът твърди, че първоинстанционният съд в мотивите си неоснователно твърди, че в подадения отговор претенцията от 2810,40 лв. не е оспорена, тъй като в раздел трети изрично е посочено, че се оспорва размера на претендираното обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ и след като е оспорен размерът, не е необходимо да се посочват доводите, поради които се прави оспорването. Не става ясно защо неспазеното предизвестие не е 30 дни, както е посочено в чл.326 ал.2 от КТ, а е три месеца, тъй като по делото липсват доказателства, че страните са се договорили трудовото правоотношение, което се прекратява, а именно от длъжността „физик, медицинска радиологична физика“ с месторабота Отделение по лъчелечение да става с тримесечно предизвестие.

На второ място, липсват доказателства работодателят да е поискал сключването на договор при хипотезата на чл.237 от КТ. Този, който черпи права след приключването на обучението е работодателят и само той може да прецени дали ще иска сключването на такъв договор. В случай, че той не желае да се възползва от това право, няма как работникът да го задължи да се сключи такъв.

Въззивникът твърди, че служебния отпуск не подлежи на възстановяване на работодателя по реда на чл.234 ал.3 т.2 от КТ, тъй като при липса на изрична договорка, работодателят няма право и то по силата на КТ да претендира под формата на разходи заплатените суми за служебен отпуск.

Досежно алтернативно направеното искане за намаляване на претендираното обезщетение, при присъждане на сумата от 1486,08 лв. съдът не се е съобразил с Решение № 272/05.10.2011 г. на ВКС, поради което

въззивникът моли, съдът да приеме, че максималният размер на обезщетението при съобразяване на факта, че е работил пет месеца, след признаването му на специалност по медицинска радиологична физика, би следвало да е сумата от 1362,24 лв.

Въззивникът моли, да бъде отменено първоинстанционното решение в обжалваната му част и да се отхвърли така предявения иск, както и да бъде осъдена ответната страна да заплати разноските, направени във връзка с воденето на настоящото дело.

В законоустановения срок е постъпил отговор на въззивната жалба от „****“ ЕАД чрез пълномощника – адв. Т.Г. от Адвокатска колегия – гр. Плевен, с който въззиваемият оспорва въззивната жалба.

Във връзка с оплакването във въззивната жалба, че в делото липсват доказателства, а и не става ясно защо неспазеното предизвестие не е 30 дни, както е посочено в чл.326 ал.2 от КТ, а три месеца, въззиваемият посочва, че съгласно разпоредбата на чл.11 ал.1 т.1 от Наредба № 1/22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването, обучението за придобиване на специалност се осъществява въз основа на сключен срочен трудов договор по чл.68 ал.1 т.2 от КТ с база за обучение по съответната специалност на длъжност за специализант, който е със срок до изпълнението на учебната програма и индивидуалния учебен план, но не по-късно от срока по чл.12 ал.3 – успешното полагане на държавен изпит за специалността. От приложените по делото писмени доказателства се установява, че със сключване на договора за обучение на ответника, между страните е възникнало срочно трудово правоотношение. Срочният трудов договор за лекар – специализант с цел придобиване на специалност не може да съществува като безсрочен след приключване на специализацията.

Въззиваемият посочва, че задължението на работника да работи определено време при работодателя, сключил с него договор по чл.234 от Кт е насрещно задължение срещу задължение на работодателя да осигури повишаване на квалификацията му. Придобиването на квалификацията или нейното повишаване и задължението да се престира труд по придобитата или повишена квалификация представляват цели, смисъл и основание на договора по чл.234 ал.1 от КТ. Спекулативно е да се твърди, че само работодателят черпи права, след приключване на обучението, защото нито работника му е

„крепостен“, нито работи „безвъзмездно“.

Въззиваемият моли Окръжния съд, да постанови решение, с което да потвърди като правилно обжалваното първоинстанционно решение със законните от това последици.

В съдебно заседание, процесуалният представител на въззивника – адв. С.М. моли, да бъде уважена жалбата и да се отмени частично първоинстанционното решение в обжалваната му част. Моли, да бъдат присъдени направените разноски.

В съдебно заседание, процесуалният представител на въззиваемия – адв. Б.Д. изразява становище, че първоинстанционното решение е правилно, законосъобразно, мотивирано и обосновано и моли съда, същото да бъде оставено в сила. Претендират се направените по делото разноски.

Окръжният съд, като прецени доводите, изложени в жалбата и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа страна:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок от активно легитимирана страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание.

Предметът на настоящето производство обхваща решението изцяло.

Въззивната инстанция приема, че решението в обжалваната част е допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните за предявяване на исковата молба, а съдът се е произнесъл именно по исковата молба с която е бил сезиран, поради което няма произнасяне в повече от поисканото.

По отношение на възприетата от районния съд фактическа обстановка следва да се посочи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически

изводи, за които във въззивната жалба и отговора към нея липсват оплаквания, т. е. настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страна на жалбоподателя и/или въззиваемата страна.

В същност по фактическите обстоятелства не е налице спор между страните. Те са правилно възприети и интерпретирани от РС-Плевен, като накратко обстановката е следната:

Безспорно е, че на 15.08.2013г. между въззивника и въззиваемото дружество е сключен трудов договор № 150, по силата на който ответникът е приел да изпълнява длъжността "физик, медицинска радиологична физика". Съгласно чл. 8 срокът на предизвестие при прекратяване на трудовия договор е еднакъв и за двете страни, съгласно чл. 326 от КТ и КТД. Безспорно по делото е, че на 13.10.2014 г. между страните е бил сключен договор за специализация, повишаване на квалификацията и преквалификация. Съгласно чл. 6 от договора на основание чл. 234, ал. 3, т. 1 от КТ служителят се задължава да работи при работодателя не по-малко от 5 години след завършване на образованието или придобиване на специалност, а съгласно чл. 7 при прекратяване на трудовия договор по инициатива на служителя преди изтичане на петгодишния срок същият дължи на работодателя обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срок от пет месеца, изчислено към датата на прекратяване на договора.

Също така не се спори, че след изтичане на срока на специализацията ответникът е получил свидетелство за призната специалност по медицинска радиологична физика. Не е спорно и, че на основание подадено от ответника заявление вх. № 10873/ 05.11.2019г. и съгласно чл. 326, ал. 1 от КТ работодателят е издал заповед № 239/06.11.2019г., с която трудовото правоотношение между страните е било прекратено, считано от същата дата.

Безспорно е и че е издадена заповед аз изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №2591/05.07.2021г. по ч.гр.д.№4174/2021г., с която е разпоредено длъжникът И.П. П. да заплати на „***“ ЕАД сумата от 7494.40лв., от която 2810.40лв. обезщетение за неспазено предизвестие по чл.220 ал.1 от КТ и сумата от 4684лв. съгласно чл.7 от договор от 13.10.2014г., ведно със законна лихва и съответни разноси.

Първоначално исковата молба е предявена за същата по размер сума,

като в съдебно заседание е прието изменение /намаляване на иска/ на общо 3677.99лв., от които 2191.91лв. обезщетение за неспазено предизвестие по чл.220 ал.1 от КТ и 1486.08лв. съгласно чл.7 от договор от 13.10.2014г.

Правилно въз основа на така изяснените факти съдът е квалифицирал иска като такъв по чл.422 от ГПК, както и правилно е разгледал поотделно основателността на включените в този иск суми със съответни основания чл.220 ал.1 от КТ и чл.7 от договор от 13.10.2014г.

По отношение на оплакванията в жалбата, които са чисто правни Окръжният съд счита, че същите са неоснователни. Действително разсъждението на РС-Плевен, че въззивникът не е оспорил срока на предизвестие, за който се дължи обезщетението по чл.220 ал.1 от КТ, не може да бъде възприето. В отговора на исковата молба ответникът – въззивник П. изрично е посочил, че приема тази претенция за допустима и частично основателна, като я оспорва по размер. Това изявление е достатъчно да се приеме, че се оспорват компонентите, които определят размера на този иск, а именно срокът на предизвестие и размера на трудовото възнаграждение, който е приложим за този период. Поради това Окръжният съд счита, че искът е своевременно оспорен, както за периода на предизвестие, така и за размера на дължимото обезщетение.

Независимо обаче от това, крайният извод на съда е изцяло правилен. Видно е, че трудовия договор е сключен на осн. чл.68 ал.1 т.4 от КТ – срочен трудов договор, за заемане на работа, която се заема с конкурс, за времето докато бъде заета с конкурс. Това определя и вида на самия договор като срочен. Съгласно чл.326 ал.2 изр. последно от КТ изрично е предвидено, че срокът на предизвестието при прекратяване на срочен трудов договор е 3 месеца, но не повече от остатъка от срока на договора. Следователно в конкретния случай този договор може да бъде прекратен само с тримесечно предизвестие. Също така е установено, че след придобиване на специалността, въззивникът сам е подал заявление на 05.11.2019г. за прекратяване на трудовия договор и е последвало издаването на заповед № 239/06.11.2019г., с която трудовото правоотношение между страните е било прекратено, считано от същата дата. Това установява и факта, че предизвестието уговорено в чл.8 от трудовия договор във връзка с чл.326 от КТ не е спазено. Поради това и е приложима хипотезата на чл.220 ал.1 от КТ,

съгласно която „Страната, която има право да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, може да го прекрати и преди да изтече срокът на предизвестieto, при което дължи на другата страна обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестieto.“ Съгласно заключението на вещото лице размерът на БТВ на въззивника към този момент е 936.80лв., което определя и общия размер на обезщетението по чл.220 ал.1 от КТ на 2810.40лв. Съдът е признал съществуването на вземане на това основание в размер на 2191.91лв., отчитайки направеното намаление на иска, поради което и искът се явява доказан в този размер и на това основание.

По отношение на сумата формираща частта на иска по чл.7 от договора за обучение от 13.10.2014г.

Изразените и в тази насока оплаквания са неоснователни.

Несъмнено волята на страните е работодателят да повиши квалификацията на своя служител, за което е сключен изричен договор по чл.234 от КТ. Също несъмнено е желанието на работодателя след придобиване на съответната квалификация служителят да продължи да работи при него. Това е изрично отразено в чл.6 от договора – на осн. чл.234 ал.3 т.1 от КТ служителят се задължава да работи при работодателя не по-малко от 5 години след завършване на образованието или придобиване на специалност. Неизпълнението на това задължение е скрепено със санкция в чл.7, като е предвидено, че при прекратяване на ТД по инициатива на служителя преди изтичане на петгодишния срок същият дължи на работодателя обезщетение в размер на БТВ за срок от пет месеца към момента на прекратяване. Въззивникът П. сам е подал заявление за прекратяване на ТПО на 05.11.2019г. Според заключението на икономическата експертиза БТВ към 06.11.2019г. е 936.80лв. Петкратния му размер е 4684лв. Искът, след изменението е предявен за сумата от 1486.08лв., която е посочена от в.л. като разходи за целия период на обучението, поради което и в предявения си размер е изцяло доказан.

Възраженията, че този договор бил изтекъл, защото срокът му на действие е по време на обучението, а не след това, както и че след завършване на обучението въззивникът е работил пет месеца при работодателя са неоснователни и не почиват на правната логика.

Смисълът на договора за повишаване на квалификацията е работодателя да позволи, по време на изпълнение на служебните задължения по основен трудов договор, служителят му да подобри уменията си и повиши познанията си в определена област, а последният да работи при него, след като това е постигнато. Независимо, че в договора е записано – чл.5, че е в сила за срока на специализацията, не може да се приеме, че договорката в чл.6 отпада с придобиването на специалността, защото нейното изпълнение е обусловено от това придобиване. Ако служителят не вземе изпита за специалност е валиден чл.9 от договора, но ако я вземе, какъвто е настоящия факт, то за него по силата на този договор, а и по силата на самата законова разпоредба на чл.234 ал.3 т.1 от КТ възниква задължението да продължи да работи за уговорения срок, който в случая е максималния. Не е необходимо сключването на нов трудов договор, тъй като съгласно чл.2 – специализацията /обучението/ е без откъсване от работа по основен трудов договор. Т.е. трудовия договор и изпълнението на поетите задължения по него не се променят нито по време, нито след приключване на специализацията. Те съществуват до прекратяването му, което е станало на 06.11.2019г. по изричното искане на обучавания. Затова е работата за пет месеца след придобиване на квалификацията не може да е основание за намаляване размера на обезщетението по чл.7, защото представлява регулярно изпълнение на поетите с първоначалния трудов договор задължения, а за това време на въззивника е заплащано и ТВ. Неизпълнението на задължението се отнася за целия петгодишен период и не може да се приеме, че частичното изпълнение за пет месеца е незначително или обуславя намаляване на претендираната сума, още повече, че искът е намален на приблизително една трета от първоначалния и от изчисления от в.л. размер.

Макар и да няма изрично оплакване по отношение на възражението за прихващане, доколкото същото се отразява на размера на първата сума следва да се посочи, че изцяло се споделят изводите на РС-Плевен, че с намалението си на иска е отчетена точно тази сума и същата съставлява разликата между дължимата и уважена част. Поради това е и неоснователно.

Предвид изложеното Окръжният съд приема, че обжалваното Решение на Плевенски районен съд, е валидно, допустимо и обосновано на доказателствата по делото в съответствие с разпоредбите на Закона, липсват основания за неговото изменение или отмяна и поради това следва да бъде

потвърдено. С оглед подробността и обстоятелствеността на изложените към първоинстанционното решение мотиви въззивната инстанция препраща и към тях на основание чл.272 от ГПК.

При този изход на процеса следва на осн. чл.78 ал.1 от ГПК И.П. П. от гр. Плевен, ЕГН *****, да бъде осъден да заплати на „***“ ЕАД, ЕИК ***, сумата от 480лв., представляваща деловодни разноски за настоящата инстанция.

С оглед всичко гореизложено, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 14/10.01.2022 г., постановено по гр. дело № 5568/2021 г. по описа на Плевенски районен съд, като **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ОСЪЖДА на осн. чл.78 ал.1 от ГПК И.П. П. от гр. Плевен, ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на „***“ ЕАД, ЕИК ***, сумата от 480лв., представляваща деловодни разноски за настоящата инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл. 280, ал. 3, т. 3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____